

«Μείνον μεθ' ημών, ότι προς εσπέραν ήδη η ημέρα ...» (Αθανάσιος Μουστάκης, Δρ Θεολογίας)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Πολλά σημεία γύρω από το μεγάλο γεγονός της Αναστάσεως μένουν άγνωστα και ακατανόητα από τους ανθρώπους, πιστούς και μη. Πρώτα και κύρια το γεγονός καθ'εαυτό. Ο φιλοπερίεργος νους μας συχνά ανατρέχει σε αυτές τις μοναδικές στιγμές και ερευνώντας προσπαθεί να αποκαλύψει τον μυστικό τρόπο με τον οποίο εξελίχθηκαν τα πράγματα. Στην πραγματικότητα πολύ λίγα γνωρίζουμε για το πότε ακριβώς έγινε, πως έγινε, τι είδαν η τι ένιωσαν οι φυλάσσοντες τον τάφο στρατιώτες, ποια ήταν η πρώτη αντίδραση των μυροφόρων και των μαθητών μπροστά στον κενό τάφο και άλλα παρόμοια.

Λίγα γνωρίζουμε για τις εμφανίσεις του Κυρίου, την ψηλάφηση του Αποστόλου Θωμά, τις συζητήσεις με τον Αναστημένο Χριστό, τη συναναστροφή με Αυτόν για σαράντα ημέρες.

Πολλά τα ερωτήματα λίγες οι απαντήσεις και βέβαια όχι κατ' ανάγκην αναγκαίες ...

Από όλα αυτά το ενδιαφέρον μου τραβά —ως μία προσωπική περιέργεια, αδυναμία καλύτερα πείτε τη— το ερώτημα πως αισθάνονταν οι μαθητές εκείνες τις ημέρες.

Αρχικά αμέσως μετά την Αποκαθήλωση και την Ταφή του Διδασκάλου. Παρά το ότι ο Χριστός τους είχε μιλήσει κατά την περίοδο που ήταν μαζί τους για τα όσα θα συνέβαιναν μετά το θάνατό Του ήταν πολύ δύσκολο να προετοιμαστούν για τα όσα συνέβαιναν και για τα όσα θα ακολουθούσαν. Καλύτερα από κάθε δική μας προσπάθεια να περιγράψουμε τα συναισθήματα των μαθητών τα αποδίδει η φράση του Ευαγγελιστού Μάρκου που αναφέρεται στον Ιωσήφ από την Αριμαθαία, τον ευσχήμονα βουλευτή και μέλος του Μεγάλου Συνεδρίου. Αυτός, παρά την ηγετική του θέση στην ιουδαϊκή κοινωνία, για να πλησιάσει τον Πιλάτο και να ζητήσει το σώμα του Χριστού χρειάστηκε τόσο θάρρος που το καταγράφει ο Ευαγγελιστής Μάρκος στον 43 στίχο του 15ου κεφαλαίου του Ευαγγελίου του: **«τολμήσας** εισήλθεν προς τον Πιλάτον και ηττήσατο το σώμα του Ιησού». Προφανώς, για να προχωρά σε αυτήν την παρατήρηση, θα γνώριζε ότι όλοι οι άλλοι μαθητές θα είχαν καταληφθεί από τρόμο και κανείς δεν θα **τολμούσε** να πάει στον Πιλάτο και να ζητήσει το σώμα του κεκοιμημένου.

Η στάση αυτή των αποστόλων νομίζω ότι είναι απολύτως κατανοητή και, δεδομένων των συνθηκών, αναπόφευκτη...

Αυτές οι τρεις πρώτες ημέρες θα πρέπει να ήταν πολύ δύσκολες, όχι μόνο λόγω της βαθείας θλίψεώς τους για την απώλεια του αγαπημένου τους δασκάλου, αλλά και της συνοχής και του φόβου για όσα θα ακολουθούσαν και τα οποία, εκείνες τις πρώτες ημέρες, ήταν παντελώς άγνωστα.

Η πρώτη αλλαγή συναισθημάτων και διαθέσεως καταγράφεται από τη στιγμή που οι μυροφόρες μετέφεραν το μήνυμα του κενού τάφου στους μαθητές. Αυτή η συναισθηματική μετάπτωση περιγράφεται εξαιρετικά στο κατά Μάρκον Ευαγγέλιο: **«και εξελθούσαι έφυγον από του μνημείου, είχαν γαρ αυτάς τρόμος και έκστασις · και ουδενί ουδέν είπαν εφοβούνται γαρ»** (Μάρκου 16:8).

Ο καθαρός τρόμος των πρώτων ημερών έδωσε τη θέση του σε ένα άλλο μεικτό συναίσθημα: **τρόμος**, για τα όσα είχαν γίνει πριν από τρεις ημέρες, αλλά και **έκστασις**, για όσα αντίκρισαν τα μάτια των επισκεπτών του κενού τάφου μα και για όσα επρόκειτο να συμβούν στο μέλλον.

Το **«εφοβούνται γαρ»** δεν δείχνει μόνο φόβο, όπως συμβαίνει σήμερα. Για να

κατανοήσουμε ορθά την έννοιά του θα πρέπει να αναμείξουμε τις έννοιες του σεβασμού μπροστά στο άγνωστο, της συνοχής της καρδιάς μπροστά στο μυστήριο, της συστολής απέναντι στο άγνωστο, μπροστά στα επερχόμενα...

Νομίζω ότι η λέξη «**φόβος**», μία πολύ δυνατή λέξη, χρησιμοποιείται περισσότερο από κάθε άλλη για να περιγράψει την ψυχική κατάσταση των μαθητών αμέσως μετά την διαπίστωση ότι κάτι περίεργο, αναμενόμενο μεν απίστευτο δε, είχε συμβεί.

Αυτόν τον φόβο διέρρηξε ο Χριστός με την Ανάστασή Του. Χαρακτηριστική είναι η περιγραφή του Ευαγγελιστού Ιωάννου όταν οι μαθητές είναι συγκεντρωμένοι «*δια τον φόβον των Ιουδαίων*» και «*ήλθεν ο Ιησούς και έστη εις το μέσον και λέγει αυτοίς· ειρήνη υμίν*» (Ιωάννου 20:19). Η παρουσία και η ευλογία του Χριστού προσφέρει την Ειρήνη που ξεπερνά κάθε χωρισμό και διαλύει κάθε διάκριση. Είναι το αντίδοτο στο φόβο, στο μίσος, στη μοναξιά.

Στην απορία μου πως να ένιωθαν οι μαθητές απαντά άριστα η φράση του Ευαγγελιστού Λουκά που προέρχεται από τη διήγηση της πορείας προς Εμμαούς: «**μείνον μεθ ήμῶν**, ότι προς εσπέραν ήδη η ημέρα...».

Αποδίδει τη χαρά και την προσδοκία της συναναστροφής του ανθρώπου με τον Κύριο, ακόμη και όταν, όπως ακριβώς οι μαθητές, δεν έχει σαφή συνείδηση ότι δίπλα του είναι ο Χριστός. Η πρόσκληση αυτή περιγράφει τη συναισθηματική κατάσταση των μελών της Εκκλησίας εκείνες τις δύσκολες πρώτες ημέρες. Θα ένιωθαν μία γλυκιά μοναξιά που θα την θεράπευε η εν απουσία παρουσία του Κυρίου και η έντονη προσμονή των εσχάτων. Ο Χριστός ήταν δίπλα τους, τον είχαν ζήσει και τον αγαπούσαν. Ήθελαν να μείνει κοντά τους, όχι μόνο γιατί ένιωθαν φόβο, αλλά νομίζω κυρίως διότι η παρουσία Του γέμιζε τις καρδιές τους με τη χαρά της Αναστάσεως και την ελπίδα της σωτηρίας. Εκείνες τις πρώτες ημέρες οι πιστοί περισσότερο ζούσαν και λιγότερο επεξεργάζονταν νοητικά την παρουσία του Κυρίου. Η πορεία προς Εμμαούς μας προσφέρει μία πραγματικά εντυπωσιακή σκηνή. Φανταστείτε τους δύο Ιουδαίους να περπατούν και να συνομιλούν με τον Κύριο. Εκείνος να τους εξηγεί τις Γραφές και να αναλύει θεολογικά τα γεγονότα που μόλις πριν από λίγο οι μαθητές είχαν ζήσει και αυτοί να αρχίζουν να νιώθουν τη ζεστασία που τους κάνει να τον παρακαλέσουν να μείνει μαζί τους.

Η πρώτη μας σκέψη νομίζω ότι είναι «*αχ και να ήμουν και εγώ εκεί...*». Μια σκέψη περιττή, μάταιη θα έλεγα, γιατί ο καθένας από εμάς είναι μαζί Του και Εκείνος μένει μαζί μας «έως της συντελείας του αιώνος», όπως ακριβώς μας το υποσχέθηκε. Δεν μας άφησε, δεν μας αφήνει και δεν πρόκειται να μας αφήσει ποτέ μόνους μας.

Είναι ο Λυτρωτής μας, ο συμπαραστάτης, το στήριγμα και η ελπίδα μας!

Και όλα αυτά είναι πραγματικότητα για κάθε άνθρωπο αφού ο ***Χριστός Ανέστη!***